

take: 56

Udgives af
DANSKE FILMINSTRUKTØRER
DECEMBER 2011

TEMA:

FILMINSTRUKTØRERS VISIONER FOR FREMTIDEN

FILM SKAL DA SES -OGSÅ I FREMTIDEN

.....

I den forløbne måned startede Annette K Olesen en tiltrængt debat, som handlede om håndteringen af vores film, i forholdet til publikum. Hvordan er branchen gearet til at møde publikum i fremtiden?

Debatten mandede ud i, at Nordisk Film og SF-film igen vil åbne for hold-back diskussionen, for de smallere film. For der er ingen tvivl om, at der skal være diversitet i filmudbuddet, og at de smallere films muligheder for at nå deres publikum, også via VOD, skal understøttes. En ny film lever i publikums bevidsthed i et vist tidsrum. En spredt og sporadisk biografdistribution, efterfulgt af en pause hvor filmen ligger død, kan være gift for filmens videre liv. Især fordi ingen distributør er interesseret i at investere en masse i genlanceringen til DVD & VOD, af en film uden et nævneværdigt biografiv. Så er mulighederne for, at filmen når sit reelle publikum små. Godt skuldret af Annette K. Olesen at tage debatten op, så nye initiativer kan startes.

Det er både indlysende og meningsfuldt, at det skulle være en instruktør som tog diskussionen op, for vores metier handler om modet til fremtiden: **Vi ser en idé blive en film længe før alle andre. Vi instruerer fremtiden !**

Når det er sagt, er det sikkert som amen i kirken, at ikke alle film skal hastes ud på andre platforme, end biografen. Biografen vil fortsat være den primære skærm og indtægtsvindue for de fleste film. Derfor er det beklageligt, at den efterfølgende debat i pressen primært endte som en uforsonlig diskussion, hvor biograferne fik rollen som bagstræberiske og fremtidsforskrækkede. Beklageligt, fordi der er flere nuancer i debatten og fordi det er ensidigt, at placere biograferne i gabestokken. Hele branchen bør se ud i fremtiden, og være klar til at ændre tankemønstre. De rettigheder vi tradi-

tionelt har overdraget i processen med at skabe filmen, hænger sammen med filmens traditionelle fødekæde, hvor filmen havde én fastlagt vej fra ide til publikum. Er der i et ændret platformsbillede, muligheder for nye rettighedsoverdragelser, som kan co-eksistere med de traditionelle? Vi er ikke interesserede i at kannibalisere på vores samarbejdspartnere. Vi er så afhængige af hinanden som altid.

Men man bør have de nye muligheder i forholdet til publikum for øje. Hvad hvis du også har mulighed for at fungere som distributør af din egen film, evt. via egen hjemmeside? Non-eksklusivt selvfølgelig.

Erfaringen er, at folks incitament til at betale for kulturindhold på nettet er stærkest, når de føler at pengene går til skaberne. Du, den skabende kraft, er det unikke som ikke kan kopieres og distribueres ulovligt via nettet. Du er, mere end nogensinde, filmens kapital.

Forza

Martin Strange-Hansen
Formand Danske Filminstruktører

DANSKE FILMINSTRUKTØRER
Nørre Voldgade 12, 2th 1358 • København K.
Tlf: 33 33 08 88 • Fax: 33 33 08 80
mail@filmdir.dk • www.filmdir.dk

Ansvh. redaktør Mette-Ann Schepelern

Redaktion Annette K Olesen • Klaus Kjeldsen • Martin Strange-Hansen
Design Benny Box • bennybox@bennybox.dk • www.bennybox.dk
Tryk Glumsø bogtrykkeri A/S • Oplag / 600
Fors. illustr. Benny Box

Take udkommer 4 gange årligt.

Take er både et informationsblad og et debat-forum

for aktuelle filmpolitiske diskussioner.

Alle indlæg er velkomne.

DANSKE
FILMINSTRUKTØRER
DANISH
FILM DIRECTORS

..... VERDEN VENTER – men hvor længe?

Af Mette-Ann Schepelern

Samtidig med at vi arbejder på at få det her nummer af TAKE færdigt, raser en debat om biografernes hold back i dagspressen. Filminstruktør Annette K Olesen indledte debatten, der rejste en heftig udveksling af synspunkter. Hvis vi er heldige, kan det hele føre nye og mere fleksible tider med sig, til stor glæde for filmene – og for publikum, forhåbentligt.

Det ville være dejligt, hvis man i vores branche også prioriterede at undersøge og udvikle alternative forretningsgange, og lyttede til de kreative kræfters efterlysning af nye forretningsmodeller. Den etablerede branche må ikke lukke ned for udviklingsafdelingerne, og beslutte sig for, at film helst skal udkomme og distribueres uden hensyn til, om resten af verden er et andet sted.

Det er tankevækkende at beskæftige sig med dette nummers tema, omkring den næste generation af filminstruktørers visioner for fremtiden, samtidig med at denne storm raser.

Det er slående, hvor mange ideer, kritisk stillingtagen, opfindsomhed og mod, de indlæg bladet her indeholder. Vigtige personlige bidrag, som producenterne, filminstituttet, biografejerne og distributørerne kan spille med på! Der er behov for, at alle kommer på banen med konstruktive forslag til, hvordan vi kan komme fremtiden i møde – og også få vores film ud til publikum! Der, hvor publikum er. Og på et tidspunkt, hvor de har opmærksomheden rettet mod det enkelte værk!

Er det ikke basalt set det, det handler om? Nemlig at komme sit publikum i møde? Det må være vores største fælles interesse og den vigtigste målsætning, der bør gå foran enhver anden indvending eller forbehold omkring indtægter, tradition, hvad vi plejer at gøre og hvad der gik galt sidst?

For heldigvis taler vi i branchen - med vores forskellige afsæt - ud fra et stærkt fælles engagement og den samme kærlighed til film. I alle rum og til alle tider – men verden venter ikke for altid.

DET HANDLER OM AT FÅ UDLEVET SIN **GÅ-I-GANG-ENERGI!**

AF METTE-ANN SCHEPELERN

KOM UD AF KARLEKAMMERET, OG NED PÅ GADEN! DET ER DER, NERVEN ER!

For tiden er jeg optaget af det skift, det er for mig, at gå fra at arbejde med dokumentar til fiktion. Men jeg har oplevet, at det mest er en produktionsmæssig ændring. Mine kunstneriske ambitioner om at opnå en høj grad af autenticitet, og mit arbejde med karakterbårne historier ud fra en masse research, er helt den samme. Opstarten med en fiktions film er længere for mig. Med dokumentarfilm kunne jeg bare gå i gang, men nu er det sværere at få energien sat fri før tæt på optagestart. Der er et længere tilløb for at komme i gang, og det kunne jeg godt tænke mig var anderledes fremover. Det virker tungere at lave en fiktionsfilm end en dokumentarfilm – stadigvæk!

Da vi kom ud fra filmskolens dokumentarfilmlinje – var der intet. Der var ingen forventninger, ingen specifikke krav fra filmmiljøet. Vi kom på en måde ud af intet, og ud til intet, og derfra kunne vi selv begynde. Man kan sige, at vi var nødt til at skabe vores egen arena, og det gjorde så, at vi blev driftige, for vi skulle opfinde mulighederne selv. Sådan var det i hvert fald for mig. Nu fornemmer jeg, at der en forhøjet interesse for dokumentarfilm, og dokumentarister laver alle mulige genrer; reklamer, netfilm, musikvideoer... der er opstået en interesse for det virkelighedsbaserede, som for 10 år siden var utænkelig.

Men det er jo ikke for at reklamere for det dokumentariske - jeg synes bare, at dokumentarfilm er blevet en integreret del af det samlede mediebillede. Nogen beskriver fængselsfilmen *R* som eksperimenterende, men egentlig ville min co-instruktør Tobias Lindholm og jeg mest lave den så spændende som muligt. Hvor brugen af virkelighed skabte drama, skabte den grundige research et solidt plot. Derfor var det naturligt for os at blande blod, at blande dokumentarisme med fiktion.

I auteurkulturen skal man helst sidde fjernt væk på sit loft, og kigge på sin navle, og derigennem presse et digt eller en film ud – og det tror jeg ikke fungerer for mig. Det er sundt for mig, ikke at arbejde på den måde. Jeg har brug for at se og høre andre end mig selv. Mine hovedpersoner ved mere om filmens miljø end jeg. Derfor er jeg ydmyg i forhold til min historie, det er ikke noget, der først afspiller sig i mit hoved. Det er en virkelighed der findes, og som jeg i en fiktionsfilm forsøger at indramme via skuespillere, der enten adapterer til et miljø, eller et miljø der agerer i forhold til en fiktiv handling. Virkeligheden beboer det hus, som fiktionshistorien har skabt.

ÅBN DINE ØJNE - OM METODE OG TEKNIK

Teknikken gør det muligt i dag, at filme i overlængder, så skuespillerne kan improvisere, de må begå fejl, og faktisk kan vi filme os frem til et udtryk og klippe os frem til en præcision. Uden at det økonomisk løber af sporet, fordi vi arbejder med mindre hold og teknik. Manuskriptet er en rettesnor, som hele tiden lader sig vride i forhold til, om det er ærligt og nærværende nok. "Elsk dine

MICHAEL NOER
UNDER OPTAGELSERNE TIL
DE VILDE HJERTER, 2008

medvirkende" betyder for mig: åbn dine øjne og slå ørerne ud, når du går på optagelse. Opdag hvad du har med at gøre, og film det.

Miljøbeskrivelsen er noget af det vigtigste for mig – at vælge den rigtige arena, en virkelig arena, som findes og som jeg kan lade historien blive styret af. En arena kan være et hospital, fordi det er et miljø af regler og funktioner, man kan researche og med eksperter, man kan udspørge.

I dansk film i 70'erne var der også instruktører, der var optaget af virkeligheden, men nu er det teknisk muligt at gøre det i endnu højere grad. Håndholdt kamera er jo ikke en ny opfindelse, men dengang havde de mange andre begrænsninger, især i forhold til den ekstremt dyre råfilm. Der har vi mere frihed i dag, og det smitter af på æstetikken. Så man ser, hvordan der er en synergi mellem genrerne nu, og vi behøver ikke længere at lave film, som om det var teater. Vi kan lave fiktionsfilm, som om de var dokumentarfilm, hvor vi kan gå på opdagelse med vores skuespillere. Der er rigtig meget, jeg ikke ved før jeg er nået til klipperummet, men det er også denne usikkerhed, der tænder mig, selvom det er en fiktion, så forsøger jeg stadig at være nysgerrig – at være en dum antropolog.

Teknikken gør det muligt for os bare at gå i gang, når mulighederne er der. Vi behøver ikke altid vente på finansieringen længere. Vi kan få udlevet vores – og derved filmens – gå-i-gang-energi.

Den umiddelbarhed gør, at man kan skabe noget troværdigt. Jeg tror, de fleste dokumentarister efterhånden laver en testfilm til at præsentere på det første finansierings møde, så man er i dialog om materialet med det samme.

Jeg siger til alle: "Film! Gå ud og film!". Og hvis vi kan få noget, hvor vores medvirkende griner og græder, så er vi i gang. Men den umiddelbarhed kan være svær at overføre til fiktionen, så det er stadig en vigtig udfordring for mig, at finde tilbage til det dramatiske nu! For eksempel i afgørende spørgsmål som: Hvilke scener skal øves, og hvilke skal netop ikke! Hvornår skal skuespillerne sige, hvad der står i manuskriptet – og hvornår skal vi improvisere? Det handler hele tiden om at finde frem til det troværdige. Det jeg kalder det dramatiske nu – og kan man filme lidt af dette, mens manus skrives, så opstår der en frugtbar synergi imellem virkelighed, fantasi og praktiske begrænsninger.

Her kan dokumentaristens værktøjskasse være med til at holde fiktionsfilmene levende – og nærværende. Hvis det er ens ambition, naturligvis.

MICHAEL NOER &
TOBIAS LINDHOLM: R, 2010

OGSÅ I FREMTIDEN ER VI MED TIL AT SKABE TRAFIK PÅ NETTET MEN HVEM PUNKER YOUTUBE, FOR EKSEMPEL FOR RETTIGHEDS PENGE?

Internettet er kommet for at blive, og YouTube er også en eksponent for populærkulturens interesse for virkelighed, i hvert fald interesse for korte formater og amatørers vanvid.

Brugerne af Facebook og Youtube og så videre, det er vores ansvar at finde ud af, hvordan vi kommer i tale med dem. Mit forsøg på at komme ind på det marked, var med *Doxwise*, og det kan jeg anbefale alle at gøre. For hvis du får 300.000 klik og besøg på din side i alt, så er det noget værd. Og det skal vi lære at bruge og udnytte. For det modsatte spørgsmål er jo, hvorfor vi ikke bare lægger filmene ud på YouTube? Når en film efter en årrække har spillet sig færdig – hvorfor lægger vi den så ikke bare ud?

Det er et bud på, hvordan vi kan udnytte den store trafik på nettet til vores egen fordel.

Men jeg synes, at det er vanvittigt at lave især kortfilm, og så IKKE lægge dem ud på Youtube. Godt nok er jeg ikke producent, men for kortfilm, som jo oftest ikke har et stort kommercielt potentiale, er det vanvittigt ikke at gøre den tilgængelig for et bredt publikum. Selvom Filmstriben er god, så skal filmene også ligge på Youtube... for det er der, folk kommer! Især de unge og de næste generationer. De er vokset op med Youtube. Så her er det mulige publikum rigtigt stort, og hvis vi kan opfinde en måde at få rettigheder tilbage ved visning her, altså at det kan bidrage til ens løn at have sine værker på Youtube, så er fremtiden da pludselig lys og lige for - også for filminstruktører.

For di vi på Youtube vil have direkte kontakt til vores publikum, og de er vant til at pille ned fra hyl-derne derfra, og det skal vi simpelthen lære at udnytte til at skaffe os en indtægt. I dag kan man allerede få nogle penge fra Youtube for sine værker, men kunne vi ikke udvikle regelsættet for afløn-ning langt bedre og derved komme ind på markedet? Hvis vi kan stå sammen om ophavsretten, og få skabt regler for en økonomisk kompensation for at vise vores film på nettet, så kan vi skabe et liv ud af det. Såd an en slags koda-pulje taget fra YouTubes milliardomsætning og fordelt til rettig-hedshaverne...? Så vi kan begynde at tjene penge på det, og komme ud til publikum. For Internettet er kommet for at blive, så vi skal finde ud af, hvordan vi gør det til en del af vores virke også.

MAN KAN JO OGSÅ SIDDE RETTIGHEDERNE IHJEL

Netflixs modellen kunne måske også være en mulighed, hvor man betaler et abonnement for at se alle de film, man har lyst til på en måned... Må jeg foreslå at lave en tænketank og få blødt op for, at der lige nu sidde s godt og solidt på rettighederne. Man kan jo også sidde rettighederne ihjel, og være så optaget af at beskytte alle rettigheder, at filmene slet ikke kommer ud til publikum, og derved mister vi dem! Hvordan dette kunne blive muligt, det kunne jeg rigtigt godt tænke mig at vide mere om. Er der ikke mange filmfolk, der har det sådan? Lige gyldigt hvordan vi vender og dre-jer det, må det vel være i alles interesse, at filmene kommer ud til publikum. Vel og mærke også et betalende publikum! Det må da være noget af det vigtigste, vi har til fælles, når vi arbejder med film. Netop at flest mulige mennesker får mulighed for at se filmene. Det er i hvert fald det, jeg ønsker mig - gerne til jul... i år 2011. Bare se at komme i gang.

PS:

Nej ved du hvad - fuck den der tænketank - bare gør det !

MICHAEL NOER:
DE VILDE HJERTER, 2008

Digitale landvindinger rager mig

Af May el-Toukhy

Det eneste jeg er optaget af er hvad jeg ønsker at formidle, hvordan jeg formidler det mest nuanceret, og om det stemmer overens med det der kommer på båndet. Og det ER som oftest et bånd eller et kort der sidder i kameraet når jeg er på optagelser. En sjælden gang imellem er det super8 eller 16mm. Og med 35 mm har jeg kun haft én kortvarig affære. Jeg er opvokset i den digitale tidsalder, født i 70'erne, barn i 80'erne, ung i 90'erne og voksen i 00'erne, og jeg har aldrig kendt til andet. Måske er det derfor, de digitale muligheder ikke optager mig, selvom det muligvis burde.

Men det der er det primære for mig, er at fortælle historier. Jeg vil gerne fortælle i alle formater og på alle platforme. Jeg vil gerne nå et publikum (og det må gerne være stort, men det er ikke et must,

'I biografen er det forventet af os, at vi holder kæft og lader kroppen falde til ro. Og den slags rum findes der ikke mange af i mit liv'

selvom jeg, indrømmet, synes det er sjovere at holde tale til en fest, hvor folk gider at lytte, og ikke lige skal et smut på toilettet, og lige ud og ryge i det øjeblik de opdager, at det er mig der slår på glasset.) Altså: Jeg vil gerne ramme og røre det publikum, der nu engang er, med mine historier. Uanset hvordan filmen er blevet skabt, hvilket format den har, og hvad den handler om.

Jeg ser ikke de digitale og teknologiske muligheder som en hindring, en barriere. Teknologiske ny-skabelser giver nye muligheder. Nye måder at producere film på. Nye måder at se film på. Og måske også nye måder at fortælle historier på.

En 14 - årig pige fra udkantsdanmark kan på egen hånd optage en film på sin smartphone, og lægge den på youtube og diverse sociale netværk og få 200.000 hits på en enkelt uge. Og der findes sikkert masser af digi-tech scenarier, jeg ikke har fantasi til at forestille mig, der udgør en trussel mod os som instruktører. Og måske bliver vi tvunget til at revurdere og især revidere vores identitet som filminstruktører i fremtiden. Men jeg føler mig ikke truet. Ikke endnu. Og det er fordi jeg er gammeldags. Måske. Og godt dum, vil nogen mene. Jeg er gammeldags fordi jeg, i min imaginære fremtidige karriere, laver film til biografen. Og selvom biografen muligvis er en gammel kolerisk dame med dårligt blodomløb, der kan finde på at smide gode film med gode intentioner på porten, hvis de ikke præsterer, så elsker jeg hende. Biografen er et helle. Et helle der er helliget filmen. I biografen er det forventet af os, at vi holder kæft og lader kroppen falde til ro. Og den slags rum findes der ikke mange af i mit liv. Jeg ser masser af film andre steder end i biografen, samtidig med jeg laver en kop kaffe, svarer på en sms, skriver et fødselsdagskort, og tager imod en pakke for naboen. Det at kunne se film når som helst og hvor som helst, er en nødvendighed for mig, for hvordan skulle jeg ellers få opfyldt mit udtømmelige behov?

I biografen sidder vi dybt, og skulder mod skulder. Vi er lidt selvbevidste under reklamerne - det at sidde så relativt tæt på andre fremmede kan være grænseoverskridende. Hvis vi er heldige forfører filmen os. Hvis ikke, flygter vi ind i egne tanker. Begge dele levner biografmærket mulighed for. Og det holder aldrig op med at være noget særligt, for mig. At sidde sammen med andre, eller alene i en tom sal, at søge ind i en historie, eller lade tankerne vandre væk fra historien. Dét er det eneste jeg skal. At sidde dér. At sidde og lade filmen fortælle mig sin livshistorie.

Film skal ses i biografen. Nej ikke kun. Film skal ses - også i biografen. Film skal bare ses, hvor som helst og når som helst. Punktum.

May el-Toukhy under optagelserne til *Stykke for Stykke*, 2009

Film er en kollektiv oplevelse

-men ikke nødvendigvis kun organiseret, som vi kender det i dag!

Af Rasmus Kloster Bro

Stills fra *Liv*
af Rasmus Kloster Bro og
Signe Bruntse, 2011

For 5 år siden vekslede jeg min plads på arkitektskolen til en kortfilmsbevilling, og en usikker men dragende fremtid i dansk film. Min kunstneriske udvikling og identitet som filmskaber blev for alvor styrket, da jeg blev en del af Super16. Lige nu laver jeg research til min afgangsfilm.

Jeg er kun lige begyndt at finde min filmiske "streg", og måske kommer jeg først rigtigt til at kende den som 60-årig. Jeg prøver, at få så meget som muligt ud af de metoder og idéer, som optager mig, og undgår så vidt muligt at "regne den ud". På den måde er jeg sikker på, at jeg ikke forsvinder i mængden. I en tid hvor den etablerede branche beklager sig, og frygter for fremtiden, kan det være svært at gætte, hvordan ens filmiske fremtid ser ud. Jeg ved kun én ting med sikkerhed: Jeg kommer til at gå den vej, der giver mine film mulighed for at blive realiseret. Jeg vil være en arbejdende, skabende instruktør. Ikke en søgende, ventende, afslags/tilsagns-modtagende instruktør. Det har jeg ikke tålmodighed til.

For mig er det ikke afgørende om scenerne fanges i 4K eller på VHS, så længe vi bruger de midler, der er til rådighed, og teknologien ikke bliver en klods om benet. Man kan lynhurtigt blive forført af udstyrs- og udgiftsræset, og stå med 20 mand og udstyr til millioner. Selv på Super16. Filmbranchen har tradition for store og dyre løsninger, men når det pludselig tager 30 og ikke 3 minutter at blive klar til optagelse, begynder jeg at tænke mig om. Enhver historie kan forløses - ligegyldigt om der er 20 kr. eller 20 mio. kr til det! Jeg har meget svært ved at lave det regnestykke, som kan pumpe budgettet op på 15-20 mio. kr., som de påstår det koster at lave en dansk spillefilm. Engang var der negativt, som skulle eksponeres i kostbare kameraer og fremkaldes i avancerede laboratorier. Den digitale proces i dag, er heldigvis meget billigere og mere elegant. Jeg mistænker filmbranchen for at have holdt fast på budgettet fra "dengang", og fyldt hullerne ud med nye udgifter. Pengene siver ubemærket gennem dansk film - og instituttets støtteordninger binder branchen til antikerede produktions- og

Jeg vil være en arbejdende, skabende instruktør. Ikke en søgende, ventende, afslags/tilsagns-modtagende instruktør

distributionsformer. Det går selvfølgelig ud over filmene. Skal man så gå uden om DFI? Selvfølgelig ikke! Mit næste projekt skal sendes til New Danish Screen. Hvis de tilbyder støtte, ville det være dumt ikke at tage imod, men hvis støtten ikke kommer, skal vi nok finde andre måder at realisere projektet på.

Internettet rummer mange muligheder, men jeg er først og fremmest tilhænger af "biografen". Mine film skal være en kollektiv oplevelse, men den behøver ikke nødvendigvis at være organiseret på samme måde, som den er i dag. Hvor er de billige biografer, som viser de små film? Her mener jeg ikke kun permanente biografer, men også små konstruktioner efter regnestykket: projektor + lærred + lyd = biograf. Distributionen kan foregå nemt og billigt på internettet. "Filmmaking" er blevet sat fri gennem adgang til billigt produktionsudstyr, men "Screenmaking" er stadig forbeholdt dem der investerer millioner! Hvorfor? På samme måde som alle med et kamera kan lave en film, kan alle med en projektor vel lave en biograf! De kan endda tage entré. Derfor er jeg, og en lille gruppe ved at udvikle en hjemmeside hvor filmskabere kan lægge deres film ud til fri biografdistribution. Enhver kan sætte en visning op, mod at sende 50% af indtægterne til filmskaberens. Den hedder makescreen.com og skulle gerne være i luften ved TAKEs udgivelse. Vi håber at publikum får adgang til et bredere udvalg af biografoplevelser og at "screenmaking" bliver mere udbredt.

Fælles for mine kommende produktioner er, at de skal udvikle mit filmiske sprog. Det økonomiske fundament for filmene skal være de kollektive visninger. Nogle af filmene bliver billige, og skal kun finde et beskedent publikum, f.eks. gennem nettet og fri biografdistribution, andre bliver større produktioner, som bruger de mere etablerede kanaler. Jeg glæder mig til at komme videre, og til et langt liv i dansk film.

Rasmus Kloster Bro

Derfor drømmer jeg om virtuelle agenter!

'Eksklusiv og solidarisk'

Af Sidse Carstens

Jeg håber, at der i fremtiden bliver flere sammenhænge og fælles muligheder for at udkomme på nettet.

Vi behøver selvfølgelig ikke bruge spalteplass på at beskrive, hvilken revolution internettet har været for filmindustrien, instruktører og verden i det hele taget.

Det er uundværligt med youtube, vimeo, tumblr og hvad der ellers findes af muligheder for at dele sine film og billeder. Og der er muligheder, i kassevis, for at gøre opmærksom på sig selv som filminstruktør og dermed på de film, man laver. Privat hjemmeside, facebook, linkedin og så videre. Der er frit valg på alle hylder.

Der er faktisk så mange muligheder og så meget arbejde med alle disse muligheder, at jeg ville kunne fylde hele min arbejdsdag med opdateringer af diverse profiler og hjemmesider.

For slet ikke at tale om alt den tid man kan bruge, når man selv prøver at finde information om andre instruktører og deres film.

Og det er her, jeg nogle gange synes at internettet også er en stor fed skraldespand, med alt for mange links til videoer, hvor onkel John danser sjovt, en kat er faldet i toilettet osv. osv.

Spørgsmålet er, hvordan finder man information om en bestemt dansk filminstruktør og hans/hendes film?

I dag er det nærmest påkrævet, i hvert fald i min del af filmlandskabet, at man har en tilgængelig hjemmeside. At der kan søges oplysninger om hvem du er, og hvad du har lavet. Og hvis du så meget som overvejer at bruge youtube, så ved du bare, at du er oppe imod millioner af onkel John'ere.

Derfor drømmer jeg om virtuelle agenter! Forstået som organisationer og fællesskaber, der er repræsenteret på nettet, og som kan varetage mine virtuelle interesser.

Min oplevelse er, at skal man klare sig i dag som enmandshær, er det ikke nok bare med en almindelig hjemmeside. Branchen, og især udlandet, har ikke overblik over - eller overskud til, at tjekke personlige hjemmesider. Her er der virkelig behov for et sted på nettet, som repræsenterer mange, og som er fagligt blåstemplet.

For mig er kodeordene i den sammenhæng "eksklusiv og solidarisk", og jeg mener, at foreningen Danske Filminstruktører besidder netop disse to ting. Derfor er det oplagt, at vi står sammen om en fælles hjemmeside, der samlet kan præsentere (og måske engang repræsentere) de filminstruktører, der er i Danmark. Denne hjemmeside arbejder et udvalg i Danske Filminstruktører på i øjeblikket, og det lyder meget lovende. Derfor vil jeg gerne dele mine tanker om, hvad en hjemmeside med tiden kunne indeholde:

- 1:** En instruktørprofil med information om hver enkelt instruktør og eventuelt en nyhedsblog, som man selv skal kunne gå ind og opdatere.
- 2:** Trailers, fotos og andet materiale eller måske ligefrem et katalog på hver instruktør.
- 3:** Distribution og salg af film og andet, for eksempel bøger. Jeg kan også forestille mig digital filmudlejning.
- 4:** Generelle nyheder om dansk film, formidlet så det også imødekommer udlandet.
- 5:** En form for agentvirksomhed, altså en hjælpende hånd til brugere, så de kan komme i kontakt med den rigtige instruktør.
- 6:** Filmprogram. Jeg kan forestille mig en gæsteinstruktør, producer eller kurator, som sammensætter filmprogrammer både til nettet, festivaler og udstillinger.

Der er også mange andre faggrupper, som har fundet godt sammen på nettet. Et eksempel som ligger lige for er skuespillerhaandbogen.dk. Indenfor billedkunsten er der www.kunstdk.dk, som er en brugerstyret fælleshjemmeside, hvor danske billedkunstnere kan optages, hvis de opfylder visse kriterier. Det er Kunstrådet, der står bag hjemmesiden!

En af de sider, som jeg synes er ekstra inspirerende er www.lux.org.uk. LUX er en organisation, der opererer indenfor levende billeder i flere sammenhænge. Blandt andet repræsenterer de både kunstnere og filminstruktører, distribuerer og kurterer filmprogrammer, udgiver bøger, researcher og meget andet. LUX er støttet af Arts Council England.

www.Filmform.com er svenskernes bud på en hjemmeside der bl.a. præsenterer videokunst. Film form er blandt andet støttet af Swedish Arts Council.

Måske ville vi i foreningen Danske Filminstruktører med tiden, gennem samarbejde med andre

kunst og kulturinstitutioner i Danmark, kunne skabe et virtuelt organiseret fælleskab, på vores præmisser, som samtidig kan skabe fokus på - og vise bredden i dansk film. Jeg håber, at der i fremtiden bliver flere sammenhænge og fælles muligheder for at udkomme på nettet. Det kunne være netbiografer, net filmfestivaler og netmuseer. Et godt eksempel på en online biograf er selvfølgelig www.mubi.com.

Souvenirs from earth www.sfe.tv er en meget kunstnerisk tv-kanal der sender både på nettet og på kabel tv i Frankrig og Tyskland. Og vil man have lidt visuelt input er der altid www.mvod.tv med dagens musikvideo. Desuden var det en fantastisk feature, at man under CPH:DOX festivalen kunne se udvalgte film på Politikens hjemmeside. Selvfølgelig skal alle disse online muligheder fungere parallelt med de virkelige fysiske udbud af biografer, festivaler og museer.

Mange Hilsner
Sidse Carstens

.....
**TRAVELLING
WITH
MR. T**

.....
OM EKSPERIMENTER
MED ANIMATION OG
LEVENDE TEKST I EN
DOKUMENTARFILM
.....

AF ANDREAS DALSGAARD &
SIMON LERENG WILMONT

ANDREAS DALSGAARD & SIMON LERENG WILMONT:
TRAVELLING WITH MR. T, 2011

‘Vi har således fra starten følt os udfordret
til at tænke ud af kassen, og forsøgt at
videreudvikle vores egne filmsprog..’
.....

Troels Faldorf er en antihelt. Han har ingen kæreste, bor i Øresundskollegiets grå og triste betonhelvede på femte år, og har ingen karriere eller uddannelse, men flere psykiske diagnoser påhæftet sig. Og så drikker han alt, alt for meget. Det eneste Troels tilsyneladende har kørende for sig, er en dyb og inderlig kærlighed til det skrevne ord. Og så naturligvis den smukke, men måske umulige drøm om at skrive BOGEN. Hans bog skal baseres på tusindvis af fragmenterede skriblerier fra en både smertelig nutid, og en eventyrlig grænsesøgende ungdom, der er ved at gå på held. Bogen skal hedde *Travelling with Mr. T*, og med den vil Troels skrive sin samvittighed ren, og kæmpe sig fri af sine dæmoner.

Det lyder da som en god historie, ikk?

Men hvordan fanden laver man en spændende og medrivende dokumentarfilm om en mand, der skriver en bog? Det er jo ikke just det mest ophidsende at se en mand skrive en hel film igennem – ligegyldigt hvor sjov og elskelig en antihelt, han er.

Der er naturligvis op og nedture i selve skriveprojektet, men i Troels' tilfælde er det ofte i hans tekster de vigtigste personlige kampe udkæmpes. Hans tekster er én stor åben dør til hans følelsesliv og tanker. Her udspilles et indre liv, der senere får konsekvenser for Troels' virkelige liv. Det er her de

fleste af hans erkendelser opstår, og således også herfra modet, motivationen og kræfterne til at ændre hans ydre liv, kommer fra. Så helt Kaufmansk kan man måske sige, at vi ikke er med i det ydre drama, hvis ikke vi forstår det indre drama, der udspiller sig i hans tekster.

Derfor er netop indblikket i hans litteratur så afgørende for forståelsen af Troels, og derfor blev det vores opgave at opfinde et filmsprog til teksterne. Vi har arbejdet meget med, hvordan vi kunne give Troels' litteratur og indre univers det ydre liv, som filmen kræver. Der var umiddelbart ingen lette svar og åbenlyse løsninger for os i dette arbejde. Vi har således fra starten følt os udfordret til at tænke ud af kassen, og forsøgt at videreudvikle vores egne filmsprog, så de kunne yde Troels' tekstunivers den maksimale opbakning og iscenesættelse - og her har bl.a. animation vist sig at være nøglen for os.

Vores mission var fra starten at identificere og indfange lige netop de skabende øjeblikke, hvor Troels' afgørende tekster bliver til. Så vi har optaget uhyrligt mange gigabyte over de sidste fem år – både dagbog og klassisk observerende materiale. Vi har løbende læst, udvalgt og indtalt tekster af særlig betydning for Troels' udvikling, og holdt øje med reaktioner i det virkelige liv, der er til at tage og føle på. Alt sammen med henblik på at gøre Troels' skrift levende, i helt bogstavelig forstand.

ANDREAS DALSGAARD & SIMON LERENG WILMONT: TRAVELLING WITH MR. T, 2011

‘Vi ønsker at give hans tekstunivers en form, der lever sammen med – og nogen gange måske også henover - de dokumentariske optagelser’

Vores ambition er kort sagt at forsøge at visualisere inspirationen - eller manglen på samme – og så vidt muligt at gøre den til et konkret væsen i filmen. Vi ønsker at give hans tekstunivers en form, der lever sammen med – og nogen gange måske også henover - de dokumentariske optagelser.

Kunstneren Carl Krulls krøllede og særegne stil passer perfekt til Troels og hans tekstunivers. Carls streg er hans egen - animeret, rå og stoflig. Vi sidder i skrivende stund midt i animationsarbejdet, og arbejder i øjeblikket på højtryk sammen med Carl på at visualisere teksterne.

Det har været en stor, spændende og udfordrende opgave at tænke Troels' tekstunivers, i form af Carls streg, ind i de dokumentariske optagelser, mens vi optager uden at forstyrre hovedpersonen (alt for meget). Når det imidlertid lykkes, så synes litteraturen pludselig at spille sammen med det virkelige liv, og der opstår noget særligt, som løfter filmen op og gør den til noget andet end dokumentar - måske snarere en form for magisk dokumentarisme.

At virkeligheden så oveni litteraturen, byder ind med to dødsfald, et uregerligt skyggego, en femme fatale, druk, stoffer, rock n' roll, og et bryllup... Ja, det gør jo bare filmen endnu mere fuld af liv.

Fakta om **TORSDAGSPITCH**

AF KLAUS KJELDTSEN

Filminstituttets Torsdagspitch har til formål, at støtte udviklingen af originale ideer til spillefilm, ved at støtte ide- og manuskriptudviklingen på et tidligt tidspunkt.

Initiativet henvender sig til instruktører og manuskriptforfattere, der er en del af den professionelle filmbranche, og det er ikke et krav, at der er tilknyttet en producent på pitch-tidspunktet.

Pitchen består af en forberedt fremlæggelse på 10 minutter og en uddybende diskussion på 10 minutter. Filminstituttet har fået udarbejdet en pitchvejledning, som indeholder gode råd om at pitche.

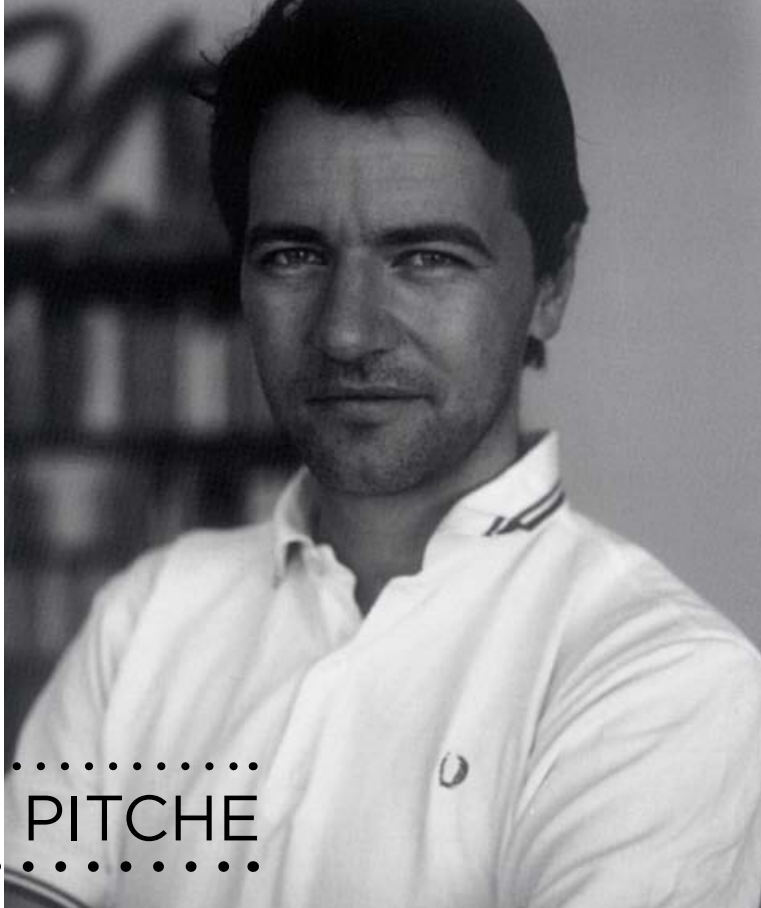
Tilmelding sker via et ansøgningsskema med angivelse af projektets titel, kort synopsis, præsentation af den eller de personer, der skal pitche. Hvis antallet af tilmeldte overstiger det mulige antal deltagere, vil der blive foretaget en prioritering.

Ansøgere kan forvente svar mandagen før hver pitch dato.

Senest en uge efter torsdagspitchen, vil den eller de, som har pitchet få at vide, om ideen får en ideudviklingsstøtte på 30.000 kroner. Idéudviklingsstøtten skal resultere i en udvidet synopsis eller et treatment og skal afleveres senest en måned efter, støtten er bevilget.

Ansøgningsskema og pitchvejledning hentes på DFI's hjemmeside

OM AT PITCHE

Jeg hørte før til dem der troede, at man ikke skulle fortælle sin historie for ofte og til alt for mange. Jeg troede at magien ville gå af historien, skabe tvivl om dens kvaliteter eller værre endnu: at den måske ville blive stjålet. Men erfaringen har vist mig at det bedste man kan gøre for sig selv og sin historie er at pitche den så ofte som muligt. Før eller siden skal den jo alligevel stå på egne ben og vi kan jo desværre ikke stå uden for biografen eller ved siden af tv'et og forklare publikum, hvad der var så fantastisk ved vores historie.

En historie har sit eget liv. Den lever i kraft af modtagerens oplevelse af den. Derfor synes jeg, det er fantastisk at teste den fra begyndelsen, ved fortælle den så ofte som muligt til dem, der gider høre: Opleve hvad det er i historien som skaber et glimt af magi i lytterens øjne - og det er ofte noget helt andet, end jeg troede. Den ordløse reaktion fra den, jeg pitcher for, kan være en fantastisk hjælp for mig til at finde ind til kernen, eller om der overhovedet er en kerne der kan røre

nogen. For mig er det at lytte til en pitch tættere på filmoplevelsen end at læse en synopsis eller et treatment. En pitch er levende.

Der er sikkert nogen der tænker at hvis man ville optræde så var man blevet skuespiller. Jeg synes også det er svært at skulle levere på stående fod, det kan føles nøgent og nådesløst. Men den gode nyhed er, at det ikke handler om at optræde. Det er ikke leveringen, min stemmeføring eller mit kropssprog det i virkeligheden handler om. Det handler om idéen til en god historie. Det er den der er i centrum. Det er den der sælger. Og det at sælge sin historie før den overhovedet er blevet til, er også historiefortælling. Og det er vel først og fremmest det vi er: Historiefortællere. Så fortæl mig en historie næste gang vi ses, og mine øjne vil fortælle dig det, du skal bruge for at gøre din historie bedre.

Oliver Zahle
Instruktør og manuskriptforfatter

Jeg ville gerne bidrage til underholdningen med bidende kommentarer, og elegant udstille det hele med humor og ironi. Men jeg har ikke noget dårligt at sige om Torsdagspitch, for det er bare en super god idé.

For det første er det et godt alternativ til de skriftlige ansøgninger, som kan være en lille krig at få på plads. Og så er der en hurtighed over Torsdagspitch, som man ikke får i nogen anden støtteordning. Der er et ansøgningsskema, hvor den skriftlige pitch kun må fylde 10 linier. Så kommer der et hurtigt svar på om, man er blandt de udvalgte, der skal ind til en mundtlig pitch (ikke noget med 6-8 uger her). Og så er der selve dagen, hvor man får 10 minutter til mundtlig pitch, og yderligere 10 minutter til at svare på trickspørgsmål. Og efter den forløsende dag, hvor jeg som regel ikke kan foretage mig meget andet, kommer der igen, imponerende kort tid efter, svar på om, man har fået den treatment-støtte eller ej. Og hvis man får de 30 kilo, så tigger uret igen, for så har man 30 dage til at aflevere treatment. Og det er netop hurtigheden og de stramme betingelser, der er ordningens styrke. Det er en konkurrence på lige vilkår. Der er ikke (meget) tid og plads til fancy gadgets, mood boards og frække piloter. Der er fokus på historien og karaktererne, og det er "det eneste" konsulent skal tage stilling til. På den måde er en mundtlig pitch meget ren (og ubønhørlig). Der er ikke andet en ord i et rum.

Det er selvfølgelig smag og behag om man kan li' at pitche. Jeg vil ikke sige, jeg nyder det. Men der er noget fedt over det. Det er en lille manddomsprøve, hvor der er godt gang i pulsen. En pokalfinale, hvor det gælder om at rammer dagen og sådan noget. Udover det, synes jeg, konsulenterne gør det godt, i forhold til at skabe en god og afslappet stemning (ligesom præsten ved en hængning). Men jeg synes faktisk, man får en reel chance for at sælge sin historie. Og i sidste ende er det jo meget enkelt. Enten kan de li' ideen. Eller også kan de ikke. Det er ligesom, når man går den tunge vej, tværs over dansegulvet, for at byde en pige op til dans. Hun siger enten ja eller nej. Og der kan som bekendt være mange gode grunde til et "nej", selv om man jo aldrig helt accepterer det.

Anton Carey Bidstrup
manuskriptforfatter

●●●●●●●●●● ROLLEN SOM INSTRUKTØR

Af Jakob Kirstein Høgel ●●●●●●●●●●

Hvad vil det sige at instruere en film? Hvad gør en instruktør? Hvordan castes vedkommende? Hvilke selvbilleder giver det? Jeg har ikke et godt eller dækkende svar. Der er instruktører, der lever sig ind i en verden, der minder om den, som de vil skabe på film. Det er tilfældet for mange dokumentarister, men faktisk også en del fiktionsinstruktører. Der er instruktører, hvis arbejde med en film er guidet af et musikstykke, en stemning, et minde. Andre arbejder sig igennem en organisk proces med filmens historie. I mit arbejde på New Danish Screen oplever jeg

mange forskellige måder at gå til instruktørrollen på, og det ser jeg kun som en styrke. At der er rigtig mange dygtige instruktører i Danmark med klare, personlige stemmer er i min optik hævet over enhver tvivl. Derfor undrer det mig også, når næste generation af instruktører karakteriseres som "Generation Hvem?" i en artikel i Ekko. Skribenten efterlyser, at debuterende instruktører står tydeligere frem med oprørsk attitude og kollektivt dagsordensættende værker. Det bliver udlagt som et problem at de nye instruktører "opfatter sig som individer, der

sysler med egne projekter, som de ukueligt og arbejdsomt trumfer igennem. Allerede nu, står flere af dem med det ene ben i individernes højborg, USA. Jeg ser det som dansk films største styrke at vi har sådanne instruktører. At Dogme-generationen havde attitudeproblemer og startede et par nye filmselskaber betyder vel ikke, at det er kriteriet for succes for næste generation?

Jeg tror, at det værste vi – og med det mener jeg også vores virke i New Danish Screen – kan gøre er, at måle nye instruktører med en gammel målestok for succes. Men hvad kunne en ny målestok være? Hvad skal den ses i forhold til? Filmhistorien er ikke en historie om skiftende film, men en entydig og uforanderlig rolle til instruktøren i det at lave film. Vi kender alle forskellene på europæiske og amerikanske instruktørers roller i filmenes tilblivelse. Der er mindst lige så store historiske udsving i hvad instruktører gør, hvad de må og hvordan de ser sig selv.

Jeg vil hævde, at vi er midt i et historisk opbrud af film som kunst- og medieform og det ville være underligt andet end at instruktørrollen undergik nogle ændringer. Faktisk tror jeg, at instruktører kommer til at spille hovedrollen i den omformning af film, som vi kun har set begyndelsen på. Der sker skred i films fortælle- og produktionsformer, i de måder publikum oplever film på og i de forretningsmodeller mediebrancherne arbejder med. Det vil føre for vidt at be-

I tider med stabilitet i hvad der er en filmfortælling, hvordan den kan opleves og tjene penge, er der tendens til klar arbejdsdeling mellem de involverede parter: instruktør, producer og distributør mfl. I tider med opbrud brydes rollerne også op, og der kræves noget nyt af hver især. Jeg tror at instruktørrollen vil bevæge sig i retning af et større engagement i filmens liv fra vugge til grav. Vi ved, at den klassiske (og publikums) opfattelse af instruktøren, som den der kun dirigerer skuespillere, scenografi og hvor kameraet skal stå, ikke har hold i virkeligheden. Hvad instruktøren kan være involveret i, synes at udvide sig enormt for tiden. Instruktører opfinder nye arbejdsformer, hvor f.eks fiktionsmetoder og dokumentar blandes. I visse projekter har instruktøren publikum og finansiering med sig på forhånd. Instruktøren er til tider filmens første distributør. På mange måder er det franske og spanske ord for instruktør, en realisateur, mere dækkende for rollen, som den kunne komme til at se ud, end det danske ord med det dets rødder i undervisning og anvisning.

Nogle vil indvende: Skal instruktører ikke kun gøre det de er bedst til, nemlig at instruere film. Jo, men som jeg startede: hvad vil det egentligt sige? Det har været en kunstnerisk nødvendig udvidelse, at instruktører også arbejder med manuskript og vi ser det nu som en integreret del af instruktørarbejdet. Kunne det ikke også være at vi om et årti ser det som naturligt at in-

●●●●●●●●●● Jeg vil hævde, at vi er midt i et historisk opbrud af film som kunst- og medieform og det ville være underligt andet end at instruktørrollen undergik nogle ændringer ●●●●●●●●●●

skrive disse skred, men jeg tror de fleste vil være enige i fornemmelsen af, at der sker noget for tiden, som ingen af os rigtig ved, hvor fører hen. Vi er i en opbrudstid, i Dogme-æraen var der een måde at opleve film på og tjene penge på dem, nemlig i biografen. Til det hørte en tur op ad den røde løber, synlighed i dansk presse med mere. Indenfor de rammer gjorde dogme-generationen det mere end godt.

struktører engagerer sig i nye dele af en films tilblivelse, fordi det er den eneste måde deres vision kan realiseres på? I takt med at instruktørroller ændres vil også producere og distributørers roller ændres. Jeg ser det som uomgængeligt at instruktører ikke bliver ofre for men det centrale omdrejningspunkt i omformninger af filmlandskabet.

LEGATUDDDELINGER OKTOBER 2011

Navne	Formål	Bev. Kr. kr.
Efteruddannelse/seminar:		
Becker-Larsen, Lars	Rejse til og deltagelse i Branchetræf i Ebeltoft	2.500,00
Bohm, Claus	Rejse til og deltagelse i Branchetræf i Ebeltoft	2.500,00
Borre, Katrine	Rejse til og deltagelse i Branchetræf i Ebeltoft	2.375,00
Falster, Lone	Copenhagen Skrivemaraton - Filmskolens efterudd. (kursusgebyr)	1.700,00
Falster, Lone	Rejse til og deltagelse i Branchetræf i Ebeltoft	2.500,00
Fleifel, Mahdi	Manuskript-workshop: "Writers' Gym" (kursusgebyr)	4.045,18
Holmberg, Linda Krogsøe	Copenhagen Skrivemaraton - Filmskolens efterudd. (kursusgebyr)	1.700,00
Jensen, Jonas Kvist	Rejse til og deltagelse i personinstruktionskursus i LA	8.296,00
Stolt, Mikkel	Copenhagen Skrivemaraton - Filmskolens efterudd. (kursusgebyr)	1.700,00
Stolt, Mikkel	Rejse til og deltagelse i diverse seminarer	5.400,00
Trier, Cæcilia Holbek	Rejse til og deltagelse i Branchetræf i Ebeltoft	2.500,00
		35.216,18
Rejser:		
Andersen, Kim Lysgaard	Rejse til og deltagelse i filmfestival i Florida vedr. kortfilmen "Hovedløst Begær"	7.224,00
Borker, Merete	Rejse til Det Skandinaviske Kunstnerhus vedr. filmen "Moden som et spejl af Tiden"	5.511,00
Dalland, Maria Mac	Rejse til Antwerpen ifm. pitch vedr. undervisningsmaterialet "Container"	5.000,00
Krogh, Mikala	Rejse til Cuba ifm. kursusledelse af en workshop på cubansk filmskole	8.699,00
Layhe, Sonny / Ask Hasselbalch	Rejse til Landlocked Film Festival 2011 ifm. filmen "Vilddyr"	5.000,00
Movin, Lars	Rejser ifm. filmen "Jeg vil først finde sandheden - samtaler med Jon Bang Carlsen"	11.000,00
Søby, Ada Bligaard	Rejse til England samt instruktørløn ifm. filmen "Fuck Forever"	2.500,00
Thulstrup, Mads Kamp	Rejse til Haugesund ifm. Filmfestival og pitch vedr. gyserfilmen "Nordlys"	2.938,00
Waltorp, Karen / Virum Christian	Deltagelse i Austin Filmfestival ifm. dok. filmen "Manenberg"	12.000,00
		59.872,00
Research/treatment/manus/bøger:		
Andersen, Camilla Paula	Researchrejse til Japan ifm. filmen "Når ægteskabet udvikler"	8.200,00
Bengtson, Dorte	Arbejdslegat ifm. manusudviklingen vedr. anim. filmen "Miss fit"	13.000,00
Madsen, Michael	Research og udvikling ifm. dok. filmen "Odyssey"	15.000,00
Rørbech, Rikke	Udarbejdelse af et treatment til filmen "Den lange rejse"	10.000,00
Stæhr, Lene	Research ifm. filmen "BAPP"	19.300,00
Trier, Cæcilia Holbek	Research ifm. dok. filmen "Tabte søskende"	6.000,00
		71.500,00
Produktion:		
Andersen, Rikke Tambo	Produktion af filmen "For livet Peter"	10.000,00
Holm, Rasmus	Produktion i Nepal ifm. filmen "Seahorse"	6.000,00
Kogi, Martin	Produktion af filmen "Oh Baby Oh Baby"	5.000,00
Nilsson, Jessica	Udvikling og produktion af filmen "Vi har kun hinanden"	15.000,00
Vilstrup, Trylle	Produktion og postproduktion af ani. filmen "En Ven i Døden"	15.000,00
Wellendorf, Kassandra	Udvikling af cross-over værkserien "Public Gazes"	20.000,00
		71.000,00
Efterarbejde:		
Wendel, Linda	Støtte til redigering og lydarbejder vedr. "Koncertfilm"	20.000,00
		20.000,00
Diverse:		
CPH:DOX	Støtte til talentpris - Reel Talent	25.000,00
Filmbranchens Legatfond	Støttet til støttelegater til betrængte mennesker i filmbranchen	10.000,00
Frandsen, Niels	Dækning af afgift ifm. sagsanlæg og hovedforhandling ifm. erstatning af filmmarkiv	10.000,00
Nordisk Panorama	Dækning af udgifter til instruktørmiddag	15.000,00
Schulsinger, Jacob Secher	Prod. af DVD'er ifm. filmen "Fini"	15.400,00
Super 16	Støtte til nyopstartet manuskriptlinje	20.000,00
Thomsen, Christian Braad	Prod. af DVD'er ifm. bogudgivelsen "Film med håndskrift"	10.000,00
Udviklingselskab	Advokatbistand ifm. selskabskonstruktion	30.000,00
Århus Filmværksted	Støtte til båndkopimidler	25.000,00
		160.400,00
I alt		417.988,18

LEGATUDVALGET UDDELER MIDLER FRA DEN KOLLEKTIVE 1/3 AF BLANKBÅNDSMIDLERNE FRA COPY-DAN

De kollektive båndmidler kan søges af ophavsmænd og kunstnere indenfor alle genrer, herunder navnlig de, som yder væsentlige og nyskabende bidrag til dansk musik og film, men som ikke har mulighed for at leve af deres kunstneriske virksomhed. **Næste ansøgningsfrist er fredag den 10. februar 2012 inden kl. 12.00.**

Der skal udfyldes et ansøgningskema. Ansøgningen må højst fylde 4 A-4 sider inkl. budget. Ansøgningen skal afleveres i 7 eksemplarer. Skemaet kan downloades fra vores hjemmeside www.filmdir.dk (filmstøtte) eller rekvireres hos sekretariatet.

RÅD OG UDVALG

Danske Filminstruktørers Legatudvalg:
Sidse Carstens, Erik Clausen, Kaspar Munk, Martin Strange-Hansen, Lone Thau, Charlotte Sachs Bostrup

Det Ny Public Service Råd:
Pi Michael

Filmkontakt NORD:
Cæcilia Holbek Trier (referencegruppe)

DFI Rådet for kort- og dokumentarfilm:
Klaus Kjeldsen

FERA:
Birgitte Stærmose

DFI Rådet for Spillefilm:
Christina Rosendahl

SNF:
Sandra Piras

DFI Festivaludvalget for kort- og dokumentarfilm:
Max Kestner

Statens Kunstfonds repræsentantskab:
Klaus Kjeldsen

COPY-DAN:
Fællesbestyrelsen – Martin Strange-Hansen
AVU-kopi – Martin Strange-Hansen
Kabel-TV – Sandra Piras
Blankbånd – Sandra Piras

Nye medlemmer:
David Fox (genindmeldt)
Henrik Selin Lorentzen
Helle Pagter
Mohammad Tawfik (genindmeldt)
Anahi Testa Pedersen (genindmeldt)

Dansk Kunsterråds post i DFI's kontakudvalg:
Franz Ernst

FOTO KREDITERING

Portræt af Martin-Strange Hansen: [fotograf Sophie Winqvist](#). Portræt af Mette-Ann Schepelern: [fotograf Morten Holtum](#). Fotos fra *De Vild Hjerter*: [fotograf Thomas Gerhardt](#). Foto fra *R*: [fotograf Per-anders Jørgensen](#). Produktionsfoto fra *Stykke for stykke*: [Rolf Konow](#). Stills fra *Liv*: [fotograf Martin Munch](#). Polaroider fra produktion af *Liv*: [Diverse](#). Still fra *Show Dream* & portræt af Sidse Carstens: [fotograf Sophie Kalckar](#). Stills fra *Travelling With Mr. T*: [fotograf Adam Wallensten](#). Portræt af Anton Carey Bidstrup: [fotograf Milla Carey Korsgaard](#). Portræt af Oliver Zahle: [DFI Photo, Signe Vilstrup](#). Portræt af Jakob Kirstein Høgel: [DFI Photo, fotograf Per Morten Abrahamson](#). Portræt af Klaus Kjeldsen: [fotograf Ole Kragh-Jacobsen](#).

Mandag den 5. december mødtes over 200 af foreningens medlemmer og samarbejdspartnere i Restaurant SULT for at deltage i årets Champagnefest. Der blev uddelt næsten 40 champagneflasker til de instruktører, som havde haft premiere på en film i år og for flere af deltagerne fortsatte festen rundt om i byen.

Se de glade billeder i vores Facebook gruppe og på hjemmesiden.

Jule og nytårslukket

Foreningen holder lukket fra og med fredag den 23. til og med søndag den 1. januar. Vi ønsker alle en rigtig glædelig jul og et lykkebringende nytår

Rettighedsmidler udbetalt i december

Foreningen har udbetalt det største beløb i rettigheds penge nogensinde dette år. Årsagen hertil er bl.a., at vi har afsluttet forhandlingerne på en række Copy-Dan områder, men ligeså meget, fordi foreningen via vores kontraktforhandlinger til stadighed sikrer, at instruktører bevarer deres rettigheder til de mange afledte udnyttelser af film og tv-produktioner, som sker nu og i fremtiden.

Det er derfor **UTROLIGT** vigtigt, at du får assistance af foreningens jurister, når du skal have forhandlet din kontrakt – kun på denne måde kan du sikre dig en andel af fremtidens rettighedsmidler.

Kunstnerboligerne på Hirsholmene

Dansk Kunstnerråd har to boliger på Hirsholmene til rådighed for arbejdende kunstnere. Der er 2-3 sengepladser, stue og arbejdsværelse i hver bolig. Til Fyrassistentboligen hører et atelier med ovenlys, indrettet i et lille udhus. I Lodsgårdens arbejdsværelse står et elektronisk klaver.

Hirsholmene ligger tre kvarters sejlads fra Frederikshavn. Øerne, som ejes af Naturstyrelsen er på i alt 45 ha, og er et naturreservat med 40.000 ynglende måger i forsommeren. Der er et par fastboende på Hirsholmene, mens de øvrige huse, en lille snes stykker, bliver brugt som sommerhuse. Hvis man kommer uden for sæson kan man undtagelsesvis opleve at være alene på øen.

Der i perioden marts til oktober 3 ugentlige forbindelser med postbåden fra Frederikshavn, i skolernes sommerferie flere, men i vintermånederne er der kun forbindelse om lørdagen. Mad og andre fornødenheder bliver sejlet ud efter bestilling pr. telefon.

Arbejdsophold i kunstnerboligerne af mindst en måneds varighed kan tildeles medlemmer af Dansk Kunstnerråds medlemsorganisationer eller tilsvarende fra udlandet. Prisen i 2012 er 4.000 kr./måned.

Ansøgningerne skal indeholde de nødvendige personlige data samt en kort beskrivelse af intentionerne med arbejdsopholdet, samt angivelse af ønsket periode. Angiv gerne flere alternativer!

Ansøgningerne sendes til Dansk Kunstnerråd, Kronprinsessegade 34 B, 2, 1306 Kbh K eller til dkr@dansk-kunstnerraad.dk, og skal være modtaget senest mandag den 19. december, hvorefter et lille udvalg vil fordele opholdene mellem de søgende. Evt. ledige perioder vil efterfølgende kunne søges løbende.

Hvis der skulle være en ansøgning til januar eller februar 2012 vil udvalget tage stilling til ansøgningen umiddelbart.

POST

PP

DANMARK

